

вето на Великия везиръ, за да се прѣдаде устава и се види ще се получи ли разрѣшение за избирание на екзархъ или не. Напомня за „по-скоричко“ плащане на двамѣсечната заплата. Най послѣ, ако работата до 20 юли не получи никакъвъ рѣшителенъ и удовлетворителенъ край, и ако другитѣ прѣдставители на събора си опрѣдѣлятъ замѣстници и отпътувать, то иска да му разрѣшатъ и той да постѣпи така. (Протоколи, цит. год., стр. 226—227).

Понеже работата на събора продължавала, а епархиитѣ вече три мѣсеца сирѣли да внасятъ слѣдующата имъ се вносна, и сама Сливенската община като „първоначална и слаба“, не могла да подържа прѣдставителя си, то взето било рѣшение да се пише на г. Ст. П. Стефановъ и се помоли да поеме върху си прѣдставителството слѣдъ 20 юли. Общината като съобщава съ писмо отъ 12. VII. това свое рѣшение на Чинтулова, моли го, и той отъ своя страна да се погрижи, за да склони Стефанова да поеме тази длѣжностъ. Но забѣлѣжете и това, пише общината на Чинтулова, че „ако видѣти работата отъ 20 того нататѣкъ, покаже някакъ, че въ разстояніето на още 10 или 20 дни ще се свърши, то въ такъвъ случай вий ще имати добрията да си стѣдватѣ дѣлото, безъ никакво замѣненіе, и бждете увѣрени, че и за тѣхви миналы дни не ще бждете лишени отъ платата си. Стига с мо работата да покажѣ на конечно свършюваніе“. (Протоколи, цит. год., стр. 237). — Съ писмо отъ 20 юлий Чинтуловъ отговаря на писмото на Сливенската община: ...Това рѣшеніе (да бжде отзованъ) колко и да е споредъ угодата мѣ, защото наковѣцъ ми ся дава дозволеніе да ся завърна въ отечествотосѣ, но отъ друга страна нимога и да ни откѣя и съжелавіето си, че тѣя, а не друга причина, е дала поводъ на това рѣшеніе, ный искамы права,